

„Sláva Nejvyššího“ sestupující z nebe

Před mnoha lety jsem přednášel na půdě NASA v Huntsville ve státě Alabama. Krátce jsem pohovořil také o Ezechieli, biblickém prorokovi a autorovi knihy Ezechiel. Zmínil jsem se o jeho slavném vidění ohnivého vozu sestupujícího z nebe – a o tom, jak v tom dnes můžeme vidět popis pokročilé technologie, k čemuž Ezechiel nebyl ve své době jazykově vybaven.

Později u večere mi jeden z tehdejších předních inženýrů NASA Joe Blumrich pověděl: „Erichu, to bylo velice zajímavé. O Ezechielově příběhu jsem nikdy neslyšel. V bibli však žádné příklady techniky rozhodně nenajdeš. Víš, bible – to jsou vize. To jsou sny. To jsou příběhy, ne skutečnost.“ Přesto však dodal: „Až příště pojedou na dovolenou, přečtu si tu knihu Ezechiel.“ Za nějaký čas mi vyprávěl: „První dvě nebo tři stránky jsem se jenom smál.“ Jenže pak se dočetl k pasáži, kde Ezechiel popisuje kola „slávy Nejvyššího“.

V knize Ezechiel prorok píše, že viděl z mraků sestupovat ohnivý vůz. Nazývá ho „sláva Nejvyššího“. Slovo Hospodin v původním hebrejském popisu nikde nezazní. Vždy je řeč o „nejvyšším“ nebo „jediném“. Slovo Hospodin je použito v německých nebo anglických překladech, kde se vůz nazývá „Hospodinova sláva“, ne však v hebrejském originále. Když „sláva Nejvyššího“ sestupuje, doprovází ji hřmění, které Ezechiel přirovná ke zvuku vodopádu (v českém ekumenickém překladu stojí „válečného tábora“). Nahoře na „slávě Nejvyššího“ vidí něco jako kapsli. Ezechiel píše, že vypadá jako diamant (český překlad: „oslňující křišťál“). Uvnitř drahokamu vidí něco jako trůn. A na trůně sedí oslnivá postava, co vypadá jako člověk. Ezechiel pořád používá slovo „jako“, protože nemá slova pro to, aby přímo popsal, co vidí. Potom popisuje vůz – „slávu Nejvyššího“.

„Sláva Nejvyššího“ měla čtyři kola. Právě tato kola upoutala Blumrichovu pozornost. Ezechiel kola popisuje a neopomene zmínit, že se mu to jevílo, jako by kolo bylo uvnitř kola. A mohla jet na všechny strany, aniž by se při jízdě zatáčela. Nebyl zde patrný řídicí pohyb. Takže kolo se pohybovalo dopředu, dozadu, doleva a doprava, ale bez řídicího pohybu. Ezechiela ta kola skutečně fascinovala, popisuje je rovnou čtyřikrát. To zaujalo Blumricha, který hodně přemýšlel o problémech s koly na kosmických lodích.

Když například letíte ze Země na Mars, nevíte tak docela, kde přistanete, rozhodně ne s přesností na metry. Možná dosednete na kameny. A nemůžete se pohybovat po obloukové

dráze. Potřebujete se z kamenného kruhu dostat, ale jste jimi obklopeni. Po obloukové dráze to nejde, takže potřebujete kolo, které umí přesně takhle navigovat na čtverečním centimetru. A právě tohle popisuje Ezechiel. Blumrich se jím inspiroval a později podobné kolo zkonstruoval a nechal si ho patentovat. Nazývá se Omni Wheel.

Slávu Nejvyššího Ezechiel popisuje od 1. až do 39. kapitoly. Po první návštěvě se „sláva Nejvyššího“ vrací podruhé. Ezechiel píše, že při druhé návštěvě ho ruce nejvyššího uchopily. Podle mého mínění teď sedí ve „slávě Nejvyššího“ po boku pilota. Pak vzlétnou. „Tam na mne dolehla ruka nejvyššího,“ píše. Letí na velmi vysokou horu. Nahoře pod sebou spatří něco jako město. Uprostřed města stojí cosi jako chrám. Přelétají nad tím malým městem, nad chrámem se zastaví a pomalu klesají. Při té příležitosti Ezechiel líčí, že hluk křídel byl dvakrát hlasitější než v poušti. Po pár minutách se opět zastaví.

Když Ezechiel vystupuje ze „slávy Nejvyššího“, uvidí další z člověku podobných bytostí v třpytivém oděvu. Bytost ho se smíchem zdraví a promlouvá k němu asi v tom smyslu: „Ach, člověče, máš oči k vidění, ale nevidíš, máš uši k slyšení, ale neslyšíš.“ A v rukou má podivné měřicí zařízení. V biblických překladech se dočteme, že je to měřicí šňůra. Zřejmě nejde přímo o šňůru, nýbrž o něco, s čím můžete měřit, a ten cizinec v třpytivém oděvu Ezechielovi, člověku, přikáže, ať změří celou budovu, na které přistáli – celý chrám.

Ezechiel mezitím už ví, že tato bytost není Bůh. Proto se nebojí. Odvážně se zeptá – proč? Proč bych měl tuhle budovu měřit? A cizinec odpoví – právě proto jsme tě sem vzali, člověče, abys vykonal tuhle práci. A tak Ezechiel změří budovu a bytosti ho poté vrátí ke svým.

Ve 40. kapitole knihy Ezechiel najdete všechny míry budovy: délku, šířku, schody, podlaží – je to neuvěřitelné. Jen samé stránky plné rozměrů. Německý inženýr Hans Herbert Beier, který s týmem dalších inženýrů konstruuje v Německu velké stavby, si přečetl Ezechielovy rozměry chrámu a usoudil, že by na základě těchto měř dokázal postavit architektonicky bytelnou budovu. „Je to jen výplod představivosti, nebo něco, čeho bychom mohli využít?“ zajímal se. A začal Ezechielův chrám kousek po kousku rekonstruovat ve zmenšeném měřítku. Bylo to naprosto neuvěřitelné. Naprosto úžasné – dnes už víme, co Ezechiel viděl. Nebyla to vize. Nevymyslel si to.

V době svého zážitku se „slávou Nejvyššího“ pobýval Ezechiel – spolu s většinou Židů – v babylonském zajetí. Pracoval jako otrok ve vyhnanství, daleko od Jeruzaléma a svého domova. Jeho lid byl utiskovaný. Jakmile mimozemšťané vrátili Ezechiela ke svým, lidé si mysleli, že přišel do styku se samotným Všemohoucím, protože technice vůbec nerozuměli. Po návratu se ho ptali: „Co s tebou dělali? Trpěl jsi? Měl jsi hlad nebo žízeň? A Ezechiel odpovídá: „Ne. Vzali mě na velmi, velmi vysokou horu. Musel jsem tam změřit budovu. Zde jsou výsledky.“ A protože komunita věřila, že Ezechiel jim tlumočí slovo Boží, neskončil text nikdy na smetišti dějin. Naopak se stal součástí posvátné literatury lidstva.

A přesně tohle mimozemšťané chtěli. Věděli, že za několik tisíc let budou mít Ezechielovi potomci technologii. Budou umět létat, budou mít satelity na oběžné dráze planety a tak podobně. A v té době budou lidé číst staré texty, svoje svatá písma, a budou říkat: *Ale ne. Tohle přece není Bůh. Možná jsme věřící, ale nevěříme hloupostem. Bůh je mnohem větší. Bůh je nevysvětlitelný.* Tenhle spis má co dočinění s technologií. Mluví se tam o křídlech, o hluku, o kovových prvcích a tak dále: Je to technologie.

Podle starých tradic bylo několik lidí nepochybně uneseno mimozemšťany. Byli vzati ze Země na jiné místo. Tito lidé nikdy samozřejmě nepoužili slovo „kosmická loď“, protože žádný takový pojem ani neměli, ale snažili se vysvětlit, co se s nimi dělo. Jeden z příkladů je Abraham – byl vzat na nebesa. Dalším příkladem je Ezechiel. Otázka zní – proč? Proč byli tito pánové před tisíciletími unášeni? Protože to, co viděli, se mělo stát součástí jejich svaté víry.

Protože pouze náboženství – knihy, svaté věroučné texty – mohlo přežít ty tisíce a tisíce let. V minulosti nám tu E.T. zanechali něco jako časovou schránku, možná na jednom, možná na více místech. Jak se dá zajistit, aby ta časová schránka byla objevena generací ve vzdálené budoucnosti? Ona budoucí generace musí v prvé řadě vědět, že časová schránka z minulosti existuje. A ta budoucí generace – my – by si měla položit otázku: Je možné, že nás navštívily bytosti z vesmíru?

Erich von Däniken v knize
VETŘELCI DÁVNĚKU,
oficiální doprovodná publikace
stejnomeného seriálu.

Vydalo ji nakladatelství Fontána,
Horní nám. č. 5, 772 00 Olomouc,
tel.: 585 221 400, www.fontana.ws